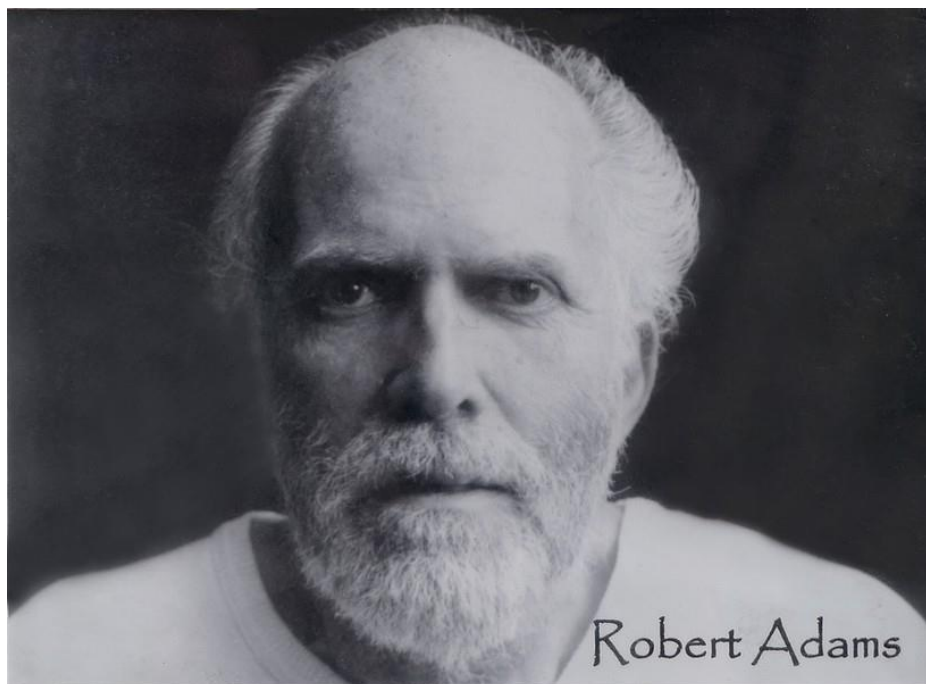

Tři ctnosti: soucit, pokora a služba

satsang s Robertem Adamsem z 9. 2. 1992

zveřejněno na www.rudolfskarnitzl.cz

Robert Adams: Vítám vás a zdravím. Je dobré být tu znovu s vámi v tento tichý, zimní, únorový den. Z celého srdce vás vítám.

Dovolte mi, abych většině z vás znovu připomněl – nedělám kázání, nejsem filozof, nejsem popularizátor, dokonce ani nemluvím, protože tu vážně není co říct. Vše, co se má říci, už bylo řečeno.

Toto je satsang. Zde potkáváte sami sebe, Já (Self) – kterým skutečně jste – bezusilovné, čisté uvědomění. Jste nekoneční jako obloha. Na tomto světě, nebo kdekoli jinde, není nic, co vás může zasáhnout, nebo nějak poškodit, pokud tomu sami neuvěříte. Projevený (relativní) svět je vytvořený z mentálního smýšlení. Vše, co spatřujete, je projekce vaší mysli, a protože se to neustále mění, nemůžete říci, že to je skutečné. Vaše tělo, například, není stejné, jaké bylo před deseti, nebo pětadvaceti lety, nebo když jste byli počati. Jak tedy můžete říct, že je vaše tělo skutečné?

Svět není tentýž, jaký byl před pětadvaceti, třiceti lety. Všechno se změnilo. Jak by bylo možné říct, že je svět skutečný? Většina z nás se tohoto tématu obává, protože začínáme pociťovat, že nic není stálé a to vyvolává strach. Když nic není stále, co vlastně jsem? Co jsem já? Odkud já přišlo? Co je zdrojem mě samotného. Tyto otázky mohou být zodpovězeny jediné vámi.

Existuje něco krásnějšího, vznešenějšího, úžasnějšího, než byste si vůbec dokázali představit. Existuje to ve vás. Je to podklad vší existence. Ale přesto, abyste cítili tuto radost, tuto blaženost,

abyste našli úplné osvobození od životních takzvaných břemen, musíte hledat vaše já. Musíte se něčeho vzdát. Nemůžete zůstat tak, jak jste, se stejnou dispozicí, stejnými hodnotami, stejnými předpojatými myšlenkami, stejnými představami a osvobodit se. Takhle to nejde. Musíte se k tomu postavit čelem a úplně se vzdát všech vašich představ o životě, naprosto se vzdát vašeho ega, vaší mysli, těla, vašich předpojatých myšlenek.

Komu to odevzdáte? Vašemu Já. Mysleli jste si, že řeknu: Bohu. Ale co si myslíte, že Bůh je? Bůh vaše starosti nechce. Proč byste měli váš náklad dávat Bohu? Zjistěte, kdo je tento Bůh, odkud přišel a brzy si uvědomíte, že Boha jste stvořili ve vaší představě. Žádný takový Bůh není, ale je to lepší než nic. Je fajn vědět, že máte kdesi velkého tátu. (smích) Kterému si můžete postěžovat. (smích) Někoho, na koho můžete křičet a dát mu vinu za všechny vaše problémy.

Ale jak rosteme, jak se rozvíjíme, jak pouštíme všechnu tuhle veteš, které jsme se drželi, něco se děje. Jsme lehčí. Zdá se, že břemeno mizí samo od sebe. Jediný náklad, který jste kdy měli, je vaše mysl. Žádný jiný náklad není. Podívejte se, pokud dokážete na pár sekund zastavit mysl, podívejte se, jak jste klidní. Podívejte se tam, kde nejsou žádné myšlenky, žádné starosti, obavy, úzkosti, touhy, žádné chtění, žádná chamtivost, žádné ublížení, žádní nepřátelé. Je to mysl, myšlenky, které způsobují, že k nám tohle přichází. Skutečně tyto situace vytváříme. Tvoříme naši vlastní realitu.

Uvažujte o způsobu života, kterým dnes žijete. O vašich majetcích, vašich milých, vašem zaměstnání. Přišlo to k vám díky štěstí, nebo náhodou? Samozřejmě, že ne. Všechny tyto věci jste si vytvořili sami pro sebe, protože jste věřili ve falešné já. Představovali jste si, že jste lidská bytost, která musí procházet zkušenostmi. Od té doby, co jste byli malí, vám byl vymýván mozek, abyste věřili tomu, čemu dnes věříte. Takže pokud opravdu chcete svobodu, osvobození, tak tohle to nehledejte. Není kde to najít, protože už to existuje uvnitř vás. Už to jste. Tak kam byste to měli jít hledat? Kdo vám to může dát?

Když chcete vodu, otočíte kohoutkem. Nedíváte se na kohoutek a nekřičíte a nepláčete: „Já chci vodu.“ Otočíte kohoutkem a máte vodu. Ale když jste byli malé děti, tak jste kohoutkem otočit neuměli. Takže když jste chtěli pít, museli jste volat a povykovat a vaše máma, nebo táta, ať už dělali cokoli, otočili kohoutkem a dali vám napít. Tak můžete pít z pramene věčného života, kterým je vaše zkušenost. Musíte otevřít kohoutek. Musíte otevřít kohoutek. Kohoutkem otočíte tak, že necháte odejít všechno, co jste. Všechno. Když říkám všechno, myslím všechno! Musíte sami sebe obrátit naruby. Dokážete si představit, jak byste po tomhle otočení vypadali? Nebyl by to hezký pohled.

Abyste se osvobodili, musíte získat tři hlavní ctnosti. Většina z nás věří a myslí si, podle *advaita védánty*, že pokud uslyšíte správné slovo, že budete volní, nebo že se tak stane z milosti mudrce. V některých případech to tak je. Ale tito lidé, o kterých můžete číst v posvátných knihách, ti, kteří byli zasaženi milostí mudrce, ti splnili svůj domácí úkol ještě před touto událostí. Musíte to sami chtít. A když to chcete naléhavě, něco se vám přihodí.

Když si v životě přejete osvobození víc než cokoli jiného, znamená to, že se začínáte vzdávat zbytku veteše, o které jsme mluvili. To je jediný způsob, jak toužit po osvobození. Je to oprávněná touha, protože si pro sebe vážně nic nepřejete. Vzdáváte se odpadu, který nepotřebujete – vašeho hněvu, malichernosti, špatné povahy, temperamentu, chtivosti, všeho, co jsem tak dlouho nosili sem a tam. Když toužíte po osvobození, v naprostém odevzdání hovoří k Pánu ve vás: „Pane, vezmi si můj hněv, moji nenasytost, špatnou povahu, náladu.“ Zcela se toho vzdáváte. Jakmile to uděláte, bezděčně se osvobodíte.

Takže vidíte, jiné cesty není. Nelze zkoušet najít svobodu, osvobození seberealizací přidáním něčeho k tomu, co teď jsme. Poslouchejte dobře! K tomu, co teď jste, už nemůžete nic přidat, protože jste vrchovatě zaplněni svými odpadky. Proto musíte odpadky vyhodit. Obrátit se naruby a vyprázdnit sám sebe, a pak zjistíte, že jste svobodní.

Dokonce i když s vámi o těchto věcech hovořím, jsou někteří z vás tak zaplněni sami sebou, svým malým „já“, egem, že nikdy, nikdy, nikdy se svého smetí nevzdají, nepustí se ho. To kvůli vašemu egu, které vám celé roky říkalo, že pokud to uděláte, tak už nebudete. Ale není to přesně to, co chcete? Nebýt – být všude. Když nikde nejste, nejste cosi. V ničem nic není. Takže nic je všechno.

Toto ne-něco, tato nicota, je to, čemu říkáme přirozené (bezusilovné) čisté uvědomění, absolutní skutečnost, *sat-čit-ánanda, nirvána*. Je to, co zbyde, když odhodíte všechn odpad.

Přesto existují tři velice důležité ctnosti. Je velice důležité si je před osvícením osvojit. Každý osvícený člověk zde na zemi, každý, kdo byl osvobozen, tyto tři ctnosti měl. Bez nich nemůžete realizovat. První je soucit, druhá je pokora, třetí je služba. Začneme se soucitem.

Co je soucit? Pravý soucit je, když jste usmířeni s celým vesmírem. Jste kompletně usmířeni s veškerým projevem. V celém vesmíru neexistuje nic, proti čemu byste něco měli. Myslet na to. Soucit znamená úctu k životu. Vše je živé. Neexistuje nic takového jako neživá hmota. Vše má svůj vlastní život. Když máte úctu k životu, pak si vážíte všeho. Nemáte nijakou nenávist k někomu či k něčemu.

Nemluvím jen o lidech. Mluvím o nerostné říši, říši rostlin, živočišné říši, oblasti lidských bytostí. Slyšeli jste někdy o mudrci, či osvobozeném člověku, který by byl s čímkoli na tomto světě ve sporu? Ale dohodnout se musíte vy sami. Spousta vyznavačů *advaita védánty*, nedvojnosti, stále chodí kolem a hulákají: „Jsem jedno s tímto. Jsem jedno s tamtím. Vše je absolutní skutečnost.“ A přesto mají tolik zlovyků.

Je to určitý paradox. Tolikrát vám říkám, že je všechno dáno karmou, že je vše předurčené, že vše, co se vám stalo, je dáno předem. Nestane se, že byste zvedli prst, aniž by bylo předurčeno, že to máte udělat. Přesto vám současně říkám, že se jistých věcí musíte vzdát a rozvíjet vyšší kvality. Co je správně? Když byste si řekli: „Je-li vše předurčeno, proč bych se měl o to, co dělám, jak to dělám a jak žiji? Co se má stát, to se stane.“ Na určité úrovni to platí, ale opakují, máte úplnou svobodu stočit se dovnitř a nereagovat na životní situace. Tuto svobodu máte. Takže všechno je předurčeno a současně máte svobodu se stočit do nitra a zjistit, ke komu přichází předurčení. Máte svobodu se sami pozvednout do vyššího vědomého stavu a osvobodit se.

Proto je soucit nesmírně důležitý. Použiji se jako příklad. S mnohými z vás jdu na oběd. Těším se, že s vámi poobědvám, ale dělám to z velkého soucitu, z velkého soucitu s vámi, protože vás to těší. Když jsem s někým z vás na obědě, vždy mě vidíte brát hrst vitamínových pilulek. Nosím malou lahvičku s vitamíny. Dokud jsem nepřišel do Los Angeles, nikdy v životě jsem nebral vitamíny. Ale někteří z vás slyšeli o mém takzvaném onemocnění, takže mi nosíte vitamíny, minerály, pilulky a všechno možné. Beru si to kvůli vám. Ne kvůli mně. Pro velký soucit k vám.

Asi před dvěma lety, v pátek, ve 4 hodiny odpoledne, přišel kdosi k mému domu. Zazvonil. Otevřel jsem dveře. Stál tam kluk a široce se usmíval, jako by mě znal celý život. Vysvětlil mi, že se se mnou setkal jednou v Bagalore, v Indii, v roce 1958, v ášramu Ram Dasse. Nepamatoval jsem si ho. Také mi řekl, že chodil do mé třídy v Denveru v roce 1975. Byl tak milý, že jsem mu řekl, že ho poznávám, že si ho pamatuji.

Měl cestu kolem, tak se zastavil, aby mě viděl. Chtěl po mě, abych jej zasvětil do *advaita védánty*. Vysvětlil jsem mu, že zasvěcení nedělám. Nejsem guru, nebo jogín, nebo něco takového a kromě toho nemůžete být zasvěceni do *advaita védánty*, protože je nedvojná. K zasvěcení musí být ten, kdo zasvěcuje, a zasvěcovaný. Musí být objekt a subjekt. A protože tu žádný objekt a subjekt není, jak mohu někoho zasvětit?

Ale on to nepřijal. Začal mě prosit. Urazil dlouhou cestu, aby mě viděl, a já ho musím zasvětit. Znovu jsem mu vysvětlil, že to nedělám. Nevěřím v to. S *advaita védántou* to nemá nic společného. Proč si nenajde nějakého jogína, nebo někoho podobného, kdo zasvěcení provede?

Pak co udělal, vytáhl 200 dolarů, položil je na stůl a řekl: „Tady mě, prosím, zasvěťte.“ Vzal jsem 200 dolarů, strčil mu je zpátky do kapsy a vysvětlil mu, že si nevezmu peníze od někoho, koho nevím, jak zasvětit

Nakonec si klekl na kolena. Popadl mě za nohy a začal naříkat. Tak co jsem měl dělat. Bylo to těžké rozhodování. Tak mu povídám: „Dobrá.“ Položil jsem mu levou ruku na jeho hlavu a pravou na jeho hrud' a řekl jsem: „Ve jménu *advaita védánty* jsi nyní zasvěcen do čirého vědomí.“

V tom se mu něco stalo. Poprvé jsem viděl, že se někomu zježily vlasy. Jako by mu elektřina prošla tělem, jeho hlavou. Vstal, usmíval se a skutečně jsem jej byl schopen vidět jako sebe. Skutečně se zcela proměnil. Na rozloučenou řekl sbohem a odešel. Nikdy jsem ho už neviděl.

A teď – jaký je smysl tohoto příběhu? Nemá žádný smysl. Je to jen historka, kterou jsem vložil do svého vyučování, aby nám rychleji utekl čas. (*smích*)

Návštěvník D.: Myslím, že to mělo co dělat se soucitem.

Robert: Ne,

Návštěvník D.: Snad tak trochu?

Robert: Vůbec žádný soucit. S tím to nemělo nic společného. Vůbec to sem nepatří. (*smích*)

Návštěvník E.: Je to jako jeden z příběhů Muktánandy. Nemá začátek ani konec.

Robert: Je to k tomu, abyste pochopili a porozuměli, že musíte rozbít své naprogramované myšlení.

Ale zpátky k soucitu. Musíte mít soucit! Ve skutečnosti jsem s tím člověkem měl ohromný soucit. Ale nikdy toto slovo nepoužívám. Je to slovo, které by vás mělo nějak uschopnit k tomu, abyste porozuměli, co to vlastně je. Proto vše tak vysvětlujeme. Soucit je nesmírně důležité. Pomyslete na okamžiky ve svém životě, kdy jste měli prokázat soucit a neudělali jste to, protože vám překážely vaše myšlenky. Takže jste dospěli k nějakému úsudku, zaleženému na myšlenkách, které vstoupily do vaší hlavy.

Uvidíte například bezdomovce, který po vás chce pár dolarů, nebo něco jiného. Je jedno, na co těch pár dolarů potřebuje. Jestli si chce koupit whisky, nebo chleba, nebo co s tím chce dělat. Je vaší povinností pomoci každému, kdo vstoupí do vaší sféry. Každému, kdo vstupuje do vašeho života, musí být pomoheno. Není to nijaká náhoda, že tento bezdomovec přišel k vám. Neodvracejte se od něj. Protože odvrácením se od něj, se odvracíte od sebe sama.

Toto je soucit, usmiřující vás s celým vesmírem, se všemi říšemi. Zvířata, měli bychom mít veliký soucit s každým živočichem na zemi, jedno zda s mravencem, švábem, kozou, ovčí, nebo krávou. Když budeme mít takovýto soucit, budeme jíst maso? Musíme mít veliký soucit se všemi květinami, rostlinstvem, se vším, co existuje. Musíme mít veliký soucit pro všechny nerosty na této zemi. Pro všechno! Takto se usmiřujeme s celým vesmírem.

Někteří z vás se diví, proč už jsme tak dlouho na cestě, aniž by se zdálo, že bychom udělali přílišný pokrok. To proto, že vás soucit není dost velký.

Pojďme dál k pokoře. Pokora je velmi, velmi důležitá. Každý chce vyhrát při, chce vyhrát diskuzi, vyhrát boj. Přitom, když máte pokoru, nikdy do vaší mysli nevstoupí touha něco vyhrát, nebo něco oplatit. Pokora je karmická. Karma je, jako když šlápnete na hrábě a jejich násada vás praští po hlavě. Příčina a následek. Příčina je, že jste šlápli na hrábě a násada se zvedla a praštila vás do hlavy. Takto je to s karmou. Všechno co přijde, zase odejde. Stoupnete na hrábě, ale násada vás po hlavě neudeří hned. Může vás praštit až po několika letech, nebo v dalším vtělení. Ale ránu do hlavy dostanete. Takže existuje okamžitá karma a budoucí karma. Jediný způsob, jak se jí zbavit, je mít až strach nahánějící pokoru.

Řekněme, že vám dá někdo facku. První, co nám ego řekne, je: zmlať ho, vraž mu ji zpátky, zastřel ho, zabij ho, pomsti se. Ale pokud jsme moudří, pochopíme, že důvod, proč jsme byli zfackováni, tak či onak někde existuje. Je to karma, která se nám vrací. Pokud odplatíme stejným, uvádíme do pohybu novou karmu, která se nám dříve či později vrátí.

Takže ať se vám v jakékoli oblasti života stalo cokoli, je to v pořádku, bez ohledu na to, jak to vypadá. Nikdo na vás nemá spadeno. Nikdo se nesnaží vám něco udělat. Nikdo se vás nesnaží zranit. Když se přizpůsobíte a nereagujete a neoplácíte stejným, ale odpovíte láskou a mírem, pak karmu překročíte a už se k vám nikdy zpět nevrátí. Ale když oplácíte stejným a chcete to oplatit a myslíte si, že zápas vyhráváte, může se to v tomto případě jevit jako vítězství. Může se zdát, že cosi získáváte, ale ovoce vašich činů se dříve či později musí vrátit.

Takto hrajete hru sami se sebou a nikdy se nikam nedostanete. Zajistíte si, že se situace budou s různými lidmi opakovat stále znovu a znovu a znovu. Můžete se přestěhovat do jiného státu, být v odlišném prostředí, ale najdete tam ty samé problémy. Takže cokoli se vám zdá v životě špatné, hrozné, nedívejte se na to jako na problém. Povznesete se nad to. Pochopíte, že vám nikdo nemá noc za zlé. Nemáte žádné nepřítelé. Nikdo vám nechce ublížit. To je pokora. Nejste zbabělec, nejste slaboch. Nad tento druh myšlení jste se povznesli. Tento druh myšlení neexistuje.

Tohohle se týká příběh s Ramanou Mahárišem, který šel jednou na procházku džunglí a nedopatřením šlápl na vosí hnízdo a vosy jej začaly hned bodat. Ramana nohou neuhnul, ale řekl vosám: „Zasloužím si to. Rozbořil jsem váš dům, kde žijete a to, co mé noze činíte, si zasloužím. Když chcete, můžete zaútočit na druhou nohu.“ Když se z procházky vrátil do ášramu, měl nohu úplně poštípanou a museli mu ji mazat. Ale jeho se to nijak nedotklo. Na tváři měl trvalý úsměv realizace. „Vše je v pořádku.“

Ted' se podívejte na své životy. Myslete na věci, které vás každý den otravují, jdou vám na nervy, myslíte na to, co vás hněvá, co vás rozčiluje, co chcete oplatit stejným. Zbavte se toho.

Třetí ctností je služba. Naším životním posláním zde na zemi je sloužit lidem, sloužit lidskosti. Když se snažíme vyvinout, snažíme se pozvednout k vyššímu stavu, osvobodit se, stát se zcela svobodnými, tak musíme sloužit všemu, aniž bychom čekali cokoli na oplátku. Služte každému člověku, kterého potkáte. Ptejte se lidí, co pro ně můžete udělat, aby byl jejich život šťastnější a světlejší. Staňte se služebníkem všech.

Je psáno: „První budou poslední a poslední budou první.“ Když se snažíte své ego prorvat vpřed a chcete slávu, jméno a uznání, budete s dosažením slávy a jména stále sráženi dolů a budete mít všemožné problémy.

Vpravdě jste absolutní skutečnost. Vpravdě jste Já Jsem. Jsem který Jsem. Opravdu nejste konající, nejste tělo, nejste mysl. Jste naprosto svobodní. Vždy jste svobodní. Ale pro některé z vás je to jen rozumový postoj. Proto cvičte tyto tři ctnosti a budete ohromeni tím, jak rychle se osvobodíte.

Máme tu plný košík otázek a uvidíme, co s tím dokážeme udělat. Je načase hrát hru – nachytejte gurua. (*smích*)

Robert čte dotaz: Kdy vysvětlíte, co je to vědomí? Pokládám to za osobní (záležitost).

Robert: Správně, berte to osobně, protože vaší pravou podstatou je vědomí. To je to, co doopravdy jsme. Vědomí je to, co si je vědomé. Co existuje. To, co je. Skutečnost existuje. Skutečnost je. Skutečnost je čisté uvědomění absolutna. Jsem, který Jsem. Skutečné Já, o kterém vždy hovoříme, je vědomí. Je to vědomí sebe sama. Je všeprostupující. Neexistuje nic jiného než to.

Takže když mluvíme o vědomí, hovoříme o vaší skutečnosti, o tom, co skutečně jste, o vašem pravém Já, vašem vědomí si sebe. Když mluvím o nicotě, mluvím o objektech vesmíru, které se zdají existovat. Fakticky ale neexistují. Existuje nicota. Nicotnost je vědomí, podklad vší existence, vědomí si sebe sama jako čiré skutečnosti. To jste vy. To je vaše pravá podstata. Vy jste TO.

Robert čte dotaz: Když jste s někým ve vztahu a jste současně oddán seberealizaci, znamená to se ve vztahu vzdát fyzického potěšení? Má se dodržovat celibát?

Robert: Pro koho je celibát? Kdo má vztah? Ego. Ego si užívá vztah a ego také věří, že musí dodržovat celibát, ale ani jedno z toho není pravda. Není důvod k celibátu a také není důvod proti celibátu. Pozdvihněte se nad oboje. Když se povznesete nad oboje, budete ve vašem vztahu pokračovat. Budete mít krásný vztah, protože nebudete tlačeni dolů, váš vztah nebude jen materiální. Vztah bude plný svobody a lásky. Bude to za běžnou úrovní myšlení. Celibát je pro ego.

Tělo vykoná to, proč sem přišlo. Tělo chce být ve vztahu, nechce být v celibátu, nebude v celibátu. Tohle vše je tělu předurčeno. Celibát se v *advaita védántě* nevyžaduje. Když se budete podobně ptát, získáte všelijaké nejasné odpovědi. Je to hodně nejasné. Proto zjistěte, kdo jste, a pak bude jasné, jestli je celibát nutný, nebo ne. Ale nejdříve najděte sám sebe. Kdo musí být v celibátu?

Kdo nemusí být v celibátu? Vždy je to ego. Jděte za něj. Najděte sám sebe. Poznejte, kdo jste, a pak budete vědět, co dělat. Zatím si s tím nedělejte starosti a potěšte se.

Robert čte dotaz: Jak způsobem brání meditace „já jsem“ v posilování já-myšlenky?

Robert: Meditace „já jsem“, kterou zde děláme, činí naši mysl jednobodovou. Zaostřením pozornosti na „já jsem“ nedovolí jiným vystoupit myšlenkám. Pocit „já jsem“ je vaše pravé Já. Já-myšlenka se vůbec nedostane do hry. Já-myšlenka se objeví, když meditaci „já jsem“ přerušíte.

Například – meditujete „já jsem“ a najednou začnete myslet na nějaký problém, který máte. To je já-myšlenka, protože já přemýšlím o problému. Přemýšlím o nějaké situaci. Říká se tomu já-myšlenka. Ale jak v meditaci „já jsem“ pokračujete, já jsem se stává Já. Je to první jméno Boha. Když meditujete „já jsem“, dovoláváte se absolutní skutečnosti, čistého uvědomění. S já-myšlenkou to nelze srovnat.

Ještě jednou – já-myšlenka vstoupí do hry, když začnete znovu myslet. Když meditaci „já jsem“ přerušíte a začnete si myslet, že už se je pozdě, už jsem unavený, já toto a já tamto. To je já-myšlenka. Ale když se držíte sami sebe a jdete zpět do já jsem, pak já-myšlenka slábne a slábne, až dokud nezmizí a nepřestane vás otravovat. Pak zůstává jen Já Jsem. Zůstává vaše pravé Já a jste svobodní.

Robert čte dotaz: Když je život jen snem, jaký je náš vztah ke zvířatům a jaký mají oni vztah k tomuto snu?

Robert: Vztah ke zvířatům je stejný, jako vztah k lidem. Jako vztah ke stromům, květinám, k nebi, k ptákům. Všechno je to sen. Zvířata jsou ve vašem snu. Všechno je to sen. Nemůžete říkat, že sníte smrtelný sen a zvířata jsou od něj odlišná. Jsou součástí snu. Celá ta záležitost je sen. Vše je sen. Každý hmyz, každé zvíře, každá lidská bytost, každá rostlina – všechno je sen.

Když se ze snu probudíte, stáváte se čistým bytím. Stáváte se Já – všepronikajícím. Všechna zvířata vycházejí z vaší mysli. Stejně jako lidé, jako problémy, jako situace. Všechno je to vyzařování vaší mysli. Proto ve snu souvisíte se zvířaty stejně, jako s čímkoli jiným. Někteří lidé jsou ke zvířatům laskaví. Někteří lidé ke zvířatům v takzvaném bdělém stavu laskaví nejsou. Sen je to samé. Máte lidi, kteří jsou ke zvířatům laskaví, a máte lidi, kteří nejsou. Všechno je to sen a tak to je.

Robert čte dotaz: Jsem nešťastný uvnitř a také vně.

Robert: Proč jste nešťastní uvnitř? Proč jste nešťastní vně? Kdo je nešťastný? Zeptejte se sami sebe. Kdo je ten člověk, který je nešťastný uvnitř i vně? Bylo vám řečeno, že nejste osoba, která je nešťastná, nebo šťastná. Vy vůbec nejste bytost. Bytost souvisí s já-myšlenkou. Souvisí s egem. Je to ego, kterému byl od narození vymyt mozek. Byl mu vymyt i v jiných zrodech, takže jste tam, kde jste. Proto je celá *samskára* (řetězec zrodů a úmrtí) namotaná uvnitř vaší mysli, pochází z minulých životů i z tohoto života, když jste byli dítě, ze situací, kterými jste prošli a nyní pociťujete toto velké neštěstí uvnitř i vně.

Způsob, jak se z toho dostat, je buď praktikovat sebekoumání a zjistit, kdo je nešťastný, a dojít k závěru, že nešťastná je já-myšlenka. S vámi to nemá nic společného. Nebo se odevzdejte vše Bohu. Neštěstí odevzdejte Bohu. Jinak řečeno – je to záležitost Boha, aby se o vás postaral. Vy s tím nemáte vůbec nic společného. Dejte Bohu na vědomí, že si přejete mu dát všechno vaše neštěstí, ať se o vás postará. Zcela se odevzdejte Bohu a nedělejte si starosti a už se tímto světem neznepokojujte. Sami se zahodte.

Jen pomyslete na všechny ty roky, kdy jste na svých bedrech nesli tíhu neštěstí. Nyní se toho všeho můžete zbavit. Řekněte: „Bože, vezmi si to a postarej se o to,“ a budete volní. Takže buď zkoumejte uvnitř sebe samých: „Ke komu přichází neštěstí? Kdo cítí toto neštěstí?“ A uvědomíte si, že je to já-myšlenka a ptejte se: „Kdo jsem já? Co je zdrojem tohoto já, které je nešťastné?“ Nebo to odevzdejte Bohu. Ale musíte to udělat. Když to uděláte, neštěstí zmizí a bezpochyby budete volní.

Robert čte dotaz: Mohl byste vysvětlit vědomí?

Robert: Neustále mluvíme o čistém vědomí. Vědomí je jako prostor. Prostor je všude. Naše planeta, země, se zdá zavěšená v prostoru. Všechno zaujímá prostor. Tělo, mezi atomy těla je

nesmírný prostor. Je to prostor, který drží tělo pohromadě. Je to prostor, který drží pohromadě vesmír. Je to prostor, který drží pohromadě zemi. Prostor je jako lepidlo, držící vše na své oběžné dráze – planety, galaxie. Tento prostor je vaše pravá podstata.

Prostor není vaším tělem. Jeví se být vaším tělem, ale prostor je mezi atomy. To jste vy, vaše pravé Já. Proto vám říkám, že atomy vašeho těla jsou jako obrazy na plátně. Plátno je prostor. Vaše tělo je obraz. Bez plátna by žádný obraz nebyl. Bez prostoru byste jako tělo neexistovali. Takže čisté vědomí je jako prostor, jako prostor kolem vás. Ale vědomí je mnohem více než to. Je nepopsatelné. Così, co nelze vysvětlit. Je to Já, je to čisté vědomí, je to čisté uvědomění. Vy jste to.

Robert čte dotaz: Milý Roberte, říkal si, že začínáš vidět, že Bůh není uvnitř mě. Ve skutečnosti jsem v Bohu. Jsem v něm zaražený, jím opilý a jím obtěžovaný. Nebo mě matou slova a nerozumím. Mohl byste mě prosím vyprostit, vyvětrat mi hlavu a dopřát mi klid. Vaše vždy milující, modrooká dcera Fred. (*smích*)

Robert: Říkám-li „Bůh není ve vás,“ mluvím o vás jako o lidském tvorů. Vůbec to nevypadá, že by byl Bůh nějak přítomný v člověku. Jenže v Bohu jste jako já. To, co se zdá, že jste vy, je skutečně Bůh či Já. Takže když říkám: „Jste v Bohu,“ myslím tím vaše vědomí. Jste ve vědomí, jste vesmír, jste ono Já Jsem jako Já.

Vpravdě, fyzické tělo ani neexistuje, takže neexistuje otázka bytí vás v Bohu, nebo Boha ve vás. Skutečně existuje jen jediné. Toto jedno je absolutní skutečnost. Toto jedno jste vy sami. Existuje jediné Já a nic jiného. Vy jste toto jediné Já. Když občas mluvím o bytí v Bohu či o Bohu jsoucím ve vás, je to jen shluk slov na úrovni, které někteří lidé dokáží porozumět. Bůh je vždy ve vás a vy jste vždy v Bohu. Na této úrovni tomu někteří porozumí. Ale popravdě zde není žádné vy a žádný Bůh. Je jen čisté Já. A i to je dokonce sporné. (*smích*) Takže jste něco, Frede, co je za vším. Jste Fred, jediný, jedinečný.

Návštěvník V.: (*pravděpodobně rovněž jménem Fred – pozn. překl.*) Zrovna jsme tu dva.

Robert: Dva Fredové. Jeden Fred je v Bohu, druhý Fred má Boha v sobě. (*smích*) Oba jste stejní. Naplnění Bohem. Bavte se.

Bůh se stará o otázky. Bůh se stará o vše ...

(*konec nahrávací pásky*)